

Paragræph, som jeg ikke kan gaae ind paa, og det forekommer mig, at de Argumenter, jeg har anført, ikke ere gjendrevne, hvorfor jeg maa ansee det for hensigtsmæssigt, at den ærede Forsamling stemmer paa den Maade, jeg har foreslaaet.

Indenrigsministeren: Jeg skal med Hensyn til det Punkt, der her egentlig praktisk foreligger, nemlig de to Vædringsforslag, som af den sidste ærede Taler ere stillede, dog gjentagende henwise ham til en Bemærkning, som allerede er gjort af en anden æret Taler, nemlig at den Overeenskomst, hvorom der er Tale, ikke var en Overeenskomst mellem Regjeringen og Rigsdagen, hvori altsaa Regjeringen skulde have foresøgt den ene Anskuelse og Rigsdagen, det vil sige begge Rigsdagens Afdelinger, den modsatte, men at der havde viist sig en forskjellig Opfattelse mellem begge Rigsdagens Afdelinger, hvilken havde givet Anledning til en heel Deel Rivninger mellem disse, og at det var den, der blev udjævnet ved en saadan Overeenskomst, saa at altsaa den mulige Forskjellighed, der kan være i en Udtalelse af en tidligere Minister og den nuværende, ikke kan indeholde nogensomhelst Berettigelse for Landstinget til at ansee sig for sit Vedkommende løst fra denne Overeenskomst, thi det er kun dem, imellem hvem en Overeenskomst er indgaaet, som kunne renoncere paa, hvad der derved er opnaaet, men ikke en Trediemand, og som saadan staaer jo i dette Forhold Regjeringen. Jeg kunde altsaa forstaae den ærede Talers Hensigt, hvis han havde stillet Forslag, ikke om, at Paragræphen skulde udgaae, men at den skulde føres tilbage til den Form, hvori den sidst er vedtagen; i saa Fald vilde han jo i en vis Forstand have haft en sikker Grund at støtte sig paa. Men nu er jeg fuldkommen overbevist om, at der ikke findes Nogen i Landstinget, der vil vige tilbage fra den Overeenskomst, der er bleven sluttet, og jeg er saameget mere overbevist derom, som jeg troer, at Landstinget netop ad denne Vej opnaaede, hvad det havde paaftaaet, og at det altsaa er meget vel tjent med at holde sig til Forliget. Nu er det ganske vist, at der er foretaget nogle formelle Forandringer ved

Paragræphens Affattelse i det andet Thing; men det er min Overbeviisning, som jeg allerede der udtalte, og som jeg her skal gjentage, at hvad der er vedtaget, er en loyal Udførelse af Overeenskomsten, forsaavidt det nemlig indeholder en saadan Bevilling, ikke tilføiet de enkelte Love, men opført der, hvor det rette Sted er; og hvor den i alt Fald ene og alene kan have Betydning, nemlig paa selve Finantsloven. Men allerede ved de Forhandlinger, der fandt Sted i det samlede Udvalg, og hvori jeg ogsaa havde den Ære at tage Deel, var det os vel bitterligt, at der var to væsentlige Mangler, nemlig først den, at der vel fandtes en Henviisning til Lovene, men at der manglede en Henviisning til de paagældende Conti, og dernæst den, at der manglede Tal. Den første Mangel er nu hævet ved den ffete Tilføielse. At Bevillingen for det kommende Finantsaar kun er gyldig, saafremt Loven er indkommen forinden Finantsaarets Begyndelse, det forekommer mig at være en Mangel; men ligesom min ærede Collega allerede har gjort opmærksom paa, at det ikke kan have nogen praktisk Følge med Hensyn til denne Finantslov, troer jeg ogsaa, at Thinget vil kunne berolige sig ved det Løfte, der laa i hans Anthydning om at paasee, at denne Ulempe undgaaes ved Affattelsen af den næste Finantslov. Jeg troer saaledes, at den sidste ærede Taler har Ret i sine Betragtninger, men at han dog overdrev Conseqventsen, naar han betragtede det som Noget, der kunde gaae ud paa at binde det kongelige Prærogativ. Det er hævet over enhver Tvivl, at efter vor Forsatning er Kongens Samtykke ligesaa gyldigt efter som før ethvert givet Tidsrum, da Loven fra det Dødblik, den af Hans Majestæt sanctioneres, erholder fuldstændig Lovskraft; det er kun dens Krafttræden for et vist Aar, der i selve Finantsloven er gjort afhængig af en saadan Betingelse, og derved troer jeg ikke, at Rigsdagen er gaaet det kongelige Prærogativ for nær. Det vil altsaa ingen Skade kunne gjøre nu, og det vil jo forhaabentlig kunne undgaaes for Fremtiden; jeg troer ikke, at man skal lægge nogen videre Vægt paa denne Sætning, der i det andet Thing er kommen ind i Paragræphen, da den jo ikke engang er moti-